

ARTIGA

v. 5.5.

(8 de juliol de 2025)

De Daniel J. Meyer

Nota de l'autor:

- Les línies són canvis d'interlocutor o d'espai.
- Els claudàtors són pensament intern que verbalitza.
- Al text, el signe (/) implica tall, solapament.

LLEGENDA

Verd: Lio als 14

BLAU: Flashback (infància)

BLANC: Narrador

Taronja: Lio amb 16 anys

Fucsia: Coreos

PRIMERA PART

Escena 1

Ricard.- Començar? (*Riu sol fins que torna a ofuscar-se*) Existeix «començar»? No ho sé. No sé, no. Necessito ajuda... perquè... no ho sé. Per això soc aquí.

Es trenca. Plora i es tapa la cara.

Amb la cara tapada, plorant.

Se la destapa i somriu a públic.

O sí. Sí que ho sé. Ara ja ho sé... però, per on començar? Per quin moment? Quin és el moment zero?

Mira cap a un racó, enrere, on hi ha la Carla.

– Tot comença ara, Carla. Tot... junts, per sempre.

El dia més bonic de la meua vida. De... les nostres vides. Amb la Carla, havíem somiat aquest moment des de sempre. Un *sempre* que era tota la nostra vida ja que érem parella des dels 16 i, sempre-sempre havíem estat junts. El nostre sempre. Tot, sempre, nostre, junts... Així, en aquest món és on vas néixer tu, Lio.

(a un Lio que està sent bressolat als seus braços) Benvingut, Lio.

En Ricard mira cap a un lateral. Amb ràbia i impotència.

– No te n'aniràs, Lio. Què t'he fet? Per què, Lio?

En Ricard mira el públic.

Perdó, potser estic anant molt ràpid i hauria de començar pel principi. El principi... de la seva vida? De la meva? De la nostra? Estan massa lligades. El moment zero-zero diria que és quan va néixer ell.

Perdó! Jo... Soc en Ricard, 43 anys, periodista menor, local, un *mindundi* encara que ho vaig deixar –però millor encara no avançar esdeveniments–. Pare. Sobretot, això em defineix, em va definir i em definirà durant molt de temps. «Sempre, tot, nostre, junts.» I amb aquesta definició, premissa, i aquest *mantra*, crec que puc començar.

(a punt de continuar però se n'adona que s'ha deixat alguna cosa)

Perdó! Pare d'en Lio. I ja està. Perdó... per esclarir, per si no ha quedat claríssim, és fill únic. Perdó, eh... per tant «perdó», però no és fàcil.

(Al nadó).- Gràcies, Lio. Serem tan feliços junts. (Mira enrere) Junts, els tres!

En Ricard mira el públic.

I així va ser. La Carla, en Lio i jo vam ser feliços. Sempre que hi havia un motiu per festejar, festejàvem. Perquè celebrant, per romàntic que semblés, descobríem coses junts que havíem oblidat i ensenyant, re apreníem. Per exemple, com són de bonics els animals, com de fascinants són els colors, la bellesa de veure un paisatge per primera vegada, la sensació m'agrada-no m'agrada de xuclar una llimona, o el *subidón* de fondre un tros de xocolata a la boca...

Bàsicament gaudíem de ser pare i mare. Havíem passat dels *subidons* de discoteques, dels vint anys, als *subidons* de «Ha dit "la mama!"» quan en realitat havia dit «ah-ah». De les nits en blanc, rebotant-nos al llit, a... les nits en blanc, que no explicaré, tranquils, amb bronquitis, faringitis, *moquitos*, febre, vòmits, caquetes, i merdetes de tot tipus perquè crec que totes aquestes incomoditats fastigoses i imprevistos previsibles, fan un pal...

Millor, començaré explicant... les celebracions, que sempre són més...

Fa algun gest amb la mà una mica brusc i...

Desperta el nadó

Perdó! *(al nadó)* Shhhh. No ploris (a Carla) Carla, vaaaa! *(deixa el nadó)*.

Escena 2

En Ricard entra un bagul.

Primera festa: Els 3 mesos i 21 dies (*a un del públic*) Tu també ho vas celebrar? (*cantant*) Moltes felicitats, moltes felicitats...!

Ossos de peluix (*Comença a treure ossets del bagul*) El *jirafa* Ermenegildo, el gripau constructor de somnis feliços Croc-Croc, les germanes ànec Ana i María, que eren religioses però es van fer activistes dels drets LGTBI.

– Aquestes te les van regalar els teus padrins Mario i Gerard, el dia que van venir a l'hospital (*a la Carla*) Te'n recordes, Carla? (*va cap a on ubica a la Carla i agafa en Lio*)

I jugàvem tota la tarda.

(*amb el bebè en braços*)

- Mario, no et passis. No farem que Clotilde sigui trans...
- (*imitant a la Carla*) Per què no, Ricard?
- Shttt! Carla, calla!
- (*imitant al Mario*) Et presento a... la Mimí.
- NO, Mario, NO.
- (*imitant al Gerard*) Mimi és nom de p.../
- (*al Gerard*) Puto Gerard! Perdó.

Riu i se centra en el nadó

(*al nadó*) Lio, et presento a l'Ermenegildo, la girafa (*a la Carla*) –¿Se seguirà dient Ermenegildo o canviem per la Ermenegilda? O podem posar-hi un nom més fàcil? Ja posats...!

I així passaven els dies, mesos, anys. I érem feliços, no hi havia problemes o no els recordo.

La Carla està tocant al Ricard i té pessigolles.

-
- No, ara no, la Carla.
 - Carla.. Para! Va! Que està en Lio i.../

I si n'hi havia, de problemes, i no els recordo, no devien ser realment problemes, no?

– Shttt! Ha dit «papa».

En Ricard mira cap a un lateral. Amb ràbia i impotència.

Perquè soc el teu pare, i ja està.

Exhaust, es gira.

(cantant) Caga, tió, avellanes i torró...

A públic.

Nadal de quan tenia 2 anys i mig: Bicicleta. Amb rodetes!

Treu una bicicleta petita del bagul.

Què?! T'agrada, Lio? *(somriu al Lio)* No, no ploris. Jo t'ensenyó... NO, no ploris!

- *(Gerard)* Ja et vaig dir que preferiria una nina, però és clar, mai em feu cas...
- *(Mario)* No siguis tan *marica*, Gerard! Ni tan proselitista.
- *(Gerard)* La paraula «proselitista» està usada incorrectament, Mario. Perquè.../

I discuteixen, jo aguanto el que aguanto, fins on puc...

- Ja n'hi ha prou! Es posa més nerviós –crida la Carla.
- Però si ha parat de plorar.

En Ricard treu una Barbie del bagul.

—Una Barbie!

I la Carla, mentre en Lio comença a plorar una altra vegada, em renya per un regal tan «normatiu dins d'una acció aparentment progressista», i jo... em faig el *longuis* assenyalant en Gerard –sempre va bé culpar una amic, una tieta o una àvia dels capricis que permetem als nostres fills–.

- Et juro que va ser en Gerard.
- *(Gerard)* Ricard, per què em vols desprestigiar?
- Ui, què dramàtica! –afegeix el Mario.

La Carla, per calmar al Lio, (i potser per aïllar-se de nosaltres, no ho sé) treu un nas de pallaso i se'l posa.

- *(Mario)* Ui, què *antigua*!
- *(Gerard)* O més aviat, que disruptiva! Per què tenim tan pocs referents de pallasos?
- Què fas amb això, amor?

En Ricard treu un nas de pallaso i se'l posa, fent de Carla.

Hola, Lio. Soc la pallerassa... Carlotíscola. (*fa una ganyota ridícula, burlant-se del nom que s'ha inventat*). Lio, no ploris!

- (*a Carla*) Carla, para. L'estàs fent plorar.
- Soc la pallerassa Carlotíscola, sí. De Peníscola. I em prenc un piscalabis amb la girafa Ermenegíscola. La coneixes? (*riu*) Vols que t'ensenyi a anar en bici? Direm les paraules màgiques i veuràs que et surt a la primera: «*Invoco a la pallerassa Carlotíscola, que es posi... la Nasíscola. I amb el seu... somriscicola, em lliuri tota la seva felicíscola i alegríscola*».

En Ricard, fent de Carla, es puja a la bici i comença a pedalejar.

Segueix damunt la bici.

I en va fer 3. I no parava de parlar. "Carlotíscola, Carlotíscola, Carlotíscola" I als 3 anys, 1 mes i 1 setmana, la Carla va arribar un dia qualsevol de la feina, amb un paquet gegant –bé, mitjà, però enorme per a l'imaginari d'en Lio–. En Lio estava encantat...

La Carla li va dir que, mentre la mare i el pare parlaven a l'habitació, ell havia de fer un llistat del que pensava que hi havia dins...

- ... I si ho endevines, abans que la mare i el pare surtin de l'habitació, digues 3 vegades les paraules màgiques de la pallerassa Carlotíscola, que apareixeré... Perdó! Apareixerà de seguida. (*en veu baixa i sexy al Ricard*) Tot controlat, Ricard. Vine, passa!

Baixa de la bicicleta.

En Ricard mira cap a un lateral.

Sí, tancat. Et quedes aquí, Lio.

I tot seguit em va empènyer.